

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО МОНІТОРИНГУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ В УКРАЇНІ

Олена ПЕТРИК

здобувач вищої освіти спеціальності

193 «Геодезія та землеустрій»

Науковий керівник: **Тетяна КУШНІРУК**

кандидат сільськогосподарських наук, доцент

кафедри садово-паркового господарства, геодезії і землеустрою

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,

м. Кам'янець-Подільський

Перші кроки до екологізації виробництва в Україні було зроблені у 1997-1998 роках. Це створення Національної комісії сталого розвитку при Кабінеті Міністрів України та прийняття Верховною Радою України «Основних напрямів державної політики в галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки». В цих документах законодавчо визначено пріоритети і стратегію гармонійного розвитку виробничого та природо-ресурсного потенціалу держави.

У 2012 році НААН України розроблені «Стратегічні напрямки розвитку сільського господарства на період до 2020 року» [1]. Стратегією передбачено недостатньо заходів щодо охорони та захисту земель. Згідно цієї програми важливим завданням у сфері оптимізації земельного фонду України мають стати заходи щодо вилучення з інтенсивного обробітку деградованих та малопродуктивних земель і переведення їх у природні кормові угіддя та під залісення. Планується збільшити частку органічних сертифікованих сільськогосподарських угідь у 2020 р. – до 7%. Із них ріллі у 2020 р. – до 5%.

У вересні 2013 року було прийнято ЗУ «Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини», який набрав чинності 09.01.2014 р. Це наступний крок на шляху до екологізації землекористування у нашій країні. Згідно цього закону законодавство України у сфері органічного

виробництва складається з Конституції України, Земельного, Лісового, Водного, Цивільного та Господарського кодексів України, Законів України «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про безпечність та якість харчових продуктів», «Про підтвердження відповідності», та інших законів України, міжнародних договорів України, інших нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини в цій сфері.

На місцевому рівні органи місцевого самоврядування повинні визначати концепцію землекористування, формувати бюджет, де б мали місце виділення коштів на проведення земельної реформи, виконання робіт з екологізації землекористування тощо. Відповідно до п. 4.8 Закону України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» від 21 грудня 2010 р. № 2818-VI х [51] «Приведення у відповідність екологічного законодавства України із положеннями джерел *acquis communautaire* в першу чергу необхідно здійснити за такими напрямками: забезпечення наскрізності екологічної політики, її інтеграції до політик державного, галузевого (секторального), регіонального та місцевого розвитку; перегляд нормативів якості поверхневих вод, які використовуються для потреб централізованого водопостачання і для культурно-побутового користування, очищення комунальних стоків, запобігання забрудненню внаслідок змиву нітратів із сільськогосподарських земель; ліцензування виробництва, застосування, імпорту і експорту небезпечних хімічних речовин, контроль за їх вмістом у продукції та безпечне видалення».

Основними рушійними силами цього процесу мають стати:

- розробка Національної концепції політики сталого споживання та виробництва; імплементація ідеології «зеленої» економіки, впровадження та розвитку більш чистих виробництв, «найкращих доступних технологій» (Best Available Techniques) в секторальній політиці; визначення критеріїв екологізації споживчої політики в структурі пріоритетів сучасної секторальної політики України; формування свідомого менталітету еколога-збалансованого споживання та виробництва; активізація дієвих важелів переходу до сталого

споживання та виробництва через запровадження інструментів екологічного аудиту, сертифікації, маркування тощо [3].

Процес приєднання до ЄС – це основна рушійна сила модернізації екологічних стандартів та законодавства. Між тим довгострокова стратегія України щодо інтеграції до ЄС означає, зокрема, поступове наближення до відповідних стандартів природоохоронного законодавства та забезпечення дієвості механізмів їх впровадження. Ефективність таких зусиль залежить від темпів екологічних реформ в державі, які відбуваються сьогодні. Але домінує думка, що Україна не в змозі самостійно забезпечити багатомільярдні витрати для гармонізації свого екологічного законодавства з вимогами ЄС. Більш того вважається, що навіть за найоптимістичнішими прогнозами Україна може розглядатися як можливий кандидат на вступ до ЄС не раніше ніж через 10 років. Тому сценарій майбутніх членів ЄС-країн Центральної та Східної Європи (ЦСЄ) щодо залучення визначальних коштів від ЄС на досягнення гармонізації свого екологічного законодавства з вимогами ЄС для України є несприятливим. Отже, враховуючи тенденції сучасного етапу розвитку, необхідно більш активно ініціювати нові форми міжнародної співпраці, що дозволять мобілізувати як зовнішні, так і внутрішні резерви України для збереження, відтворення та збалансованого управління власним довкіллям [2].

Список використаної літератури

1. Програма розвитку земельних відносин та охорони земель у Херсонській області на 2014 - 2018 роки від 21.05.2014 №1015 рішення XX сесії шостого скликання Херсонської обласної ради [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://khoda.gov.ua/regionalni-programi/programa-rozvitku-zemelnix-vidnosin-ta-oxoroni-zemel-u-xersonskij-oblasti-na-2014-2018-roki/>
2. Ромащенко М. І. Наукові засади розвитку зрошення земель в Україні. Київ: Аграрна. Наука, 2012. 28 с.
3. Organic Foods Production Act (OFPA) of 1990 and regulations in Title 7, Part 205 of the Code of Federal Regulations; CRS Report for Congress. Agriculture: A

Glossary of Terms, Programs, and Laws, 2005 Edition (Jasper Womach, Coordinator Agricultural Policy Specialist Resources, Science, and Industry Division).

ПЕРСПЕКТИВИ ОДЕРЖАННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО ЯЙЦЯ КУРЕЙ В УМОВАХ ПРИВАТНИХ ГОСПОДАРСТВ НАСЕЛЕННЯ

Василь ПОПОВ, Іван СКАЛІЙ

здобувачі вищої освіти спеціальності

204 «Технології виробництва і переробки продукції тваринництва»

Науковий керівник: **Наталія ПУСТОВА,**

кандидат сільськогосподарських наук, доцент кафедри
технології виробництва продукції тваринництва та кінології

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»

м. Кам'янець-Подільський

Вступ. Перспективи ведення прибуткового птахівництва вимагають від виробників утримувати лише високопродуктивну птицю – скороспілу, швидкоростучу, з високими показниками продуктивності, стресостійку та пристосовану до зміни умов утримання та доброго використання вигулів-випасів за екологічного птахівництва. Держана програма на розвиток сільських територій передбачає реструктуризацію АПК, шляхом переміщення центрів потужностей виробництва сільськогосподарської продукції з господарств населення у фермерські господарства, обмеження параметрів нарощення виробничих потужностей агрохолдингів, підвищення якісних і безпекових споживчих властивостей агарної продукції, реалізації політики імпортозаміщення дефіцитного продовольства, покращення фізичної доступності продовольства для населення, припинення практики бартерних операцій та стимулювання монетизації розрахунків орендних відносин. Тому в ході наших досліджень ми вивчали перспективи виробництва екологічного яйця курей яєчних кросів різної селекції в умовах приватних господарств